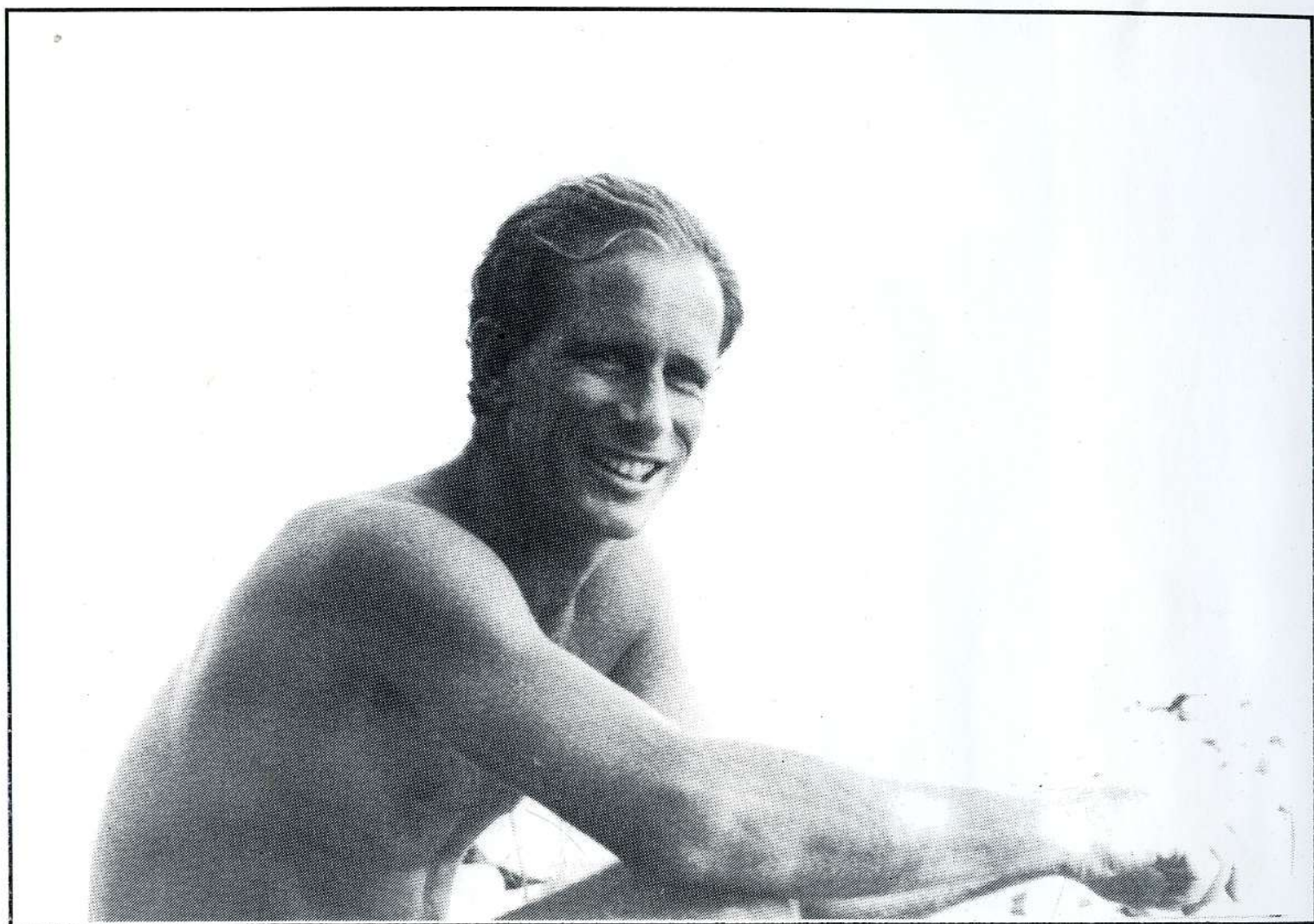

מאיר ריפקינד

13 מרץ 1964 - 5 ינואר 1990

מאיר בכתה א'

מכתבים מהצבא 1985

18.2.1985

אבא ואמא!

החלטתי לכתוב לכם כי אני באמת מאד רוצה להזכר בכם.
עכשיו אני יושב וכותב. המנורה שהבאתי מהחשמליה תלויה
על העמוד באוהל ליד ראש מיטתי בדיוק על הארון הקטן
שקיבלתי ועל הטייפ שמשמיע צלילים יפים ועל השזיפים
היבשים שנמצאים על הארגז הקטן. ממש כייף של תנאים.
אתמול בלילה ישנתי טוב והתקלחתי לפני שעה. קיבלנו
סוודר טוב, סוודר אמריקאי, עבה כזה...
פשוט תנאים אידיאליים... זהו אז אני יושב פה ונזכר בכם
ומאד מתגעגע וגם קצת דואג ביחוד לרגל שלך - אבא.
זהו אין לי מה לכתוב יותר.
רק רציתי להגיד לכם שאני מרגיש שאתם צריכים אותי בבית.
הבית נראה לי מתרוקן משנה לשנה ממש עצוב לראות את זה.
אולי עכשיו יש לי תרוץ למה לא לעשות קורס קצינים.
אני אנסה לצלצל מחר או בקרוב.

אוהב אותכם באמת ו ע ל ת ד א ג ו .

18.2.1985

אבא/ ואלמא !

החלטתי לכתוב לכם כי אני חאלה לטוב דוידה
לחבר-בכר . ערש'ן אני יושב וברב .

במנהג שחבאת מהחשמה תלמידה של בעמ'ד
באלה-ל' ל'ד האט מיט'י ומא'יה בדיוק ע'ל הארון
הקטן שקיפ'ת ו'ע'ל ה'ים שנמש'ת . תל'ים
י'ם ו'ע'ל ע'פ'ים היו'שים ע'רמ'ים ע'ל האר'ץ
הקטן . מע'ש כ'ף של ח'ים , ארמ'ת ב'ל'ה
י'ם ע'ל ט'ב ו'מק'ת ל'פ'י ט'ה , ק'ם ל'ר . פ'ר
ט'ב , ס'ור א'מ'יק'ל , ע'ה ע'ה כ'ה . . .

פ'ט מ'ים א'י'ק'ים . . . ח'ה . אל' אני י'ם
פ'ה אר'ב'ר בכר ומ'ק מ'ש'ע'ת א'ח'ר ח'ר
ח'א' ב'יח'ד ע'ר'ת' . ט'ק-אבא .

ח'ב' . אל' ל'י ל'ח'ב'ר י'ם .

הק' ח'י'ת ל'פ'י'ד ל'כר ט'א'ר מ'ד'יש ט'א'מ'ר ח'י'כ'ר
אל'מ'ר ב'כ'ר . ד'ב'ר ר'וא'ה ל'י מ'ב'וק'ן מ'ש'ר ל'ש'ר
מ'ש'ר ע'ז'ם ע'כ'א'ר א'ר' ח'ה . א'ל'י ~~מ'ש'ר~~ ע'כ'ש'ן י'ם
ע'ל מ'ר'נ'ג ל'מ'ה ל'ה'ר ל'ע'ש'ר ק'ר'ם ק'ח'ל'ר .

א'ר' אל'ס'ה ע'כ'כ'ח' מ'ח'ר אל' ב'ק'ר'ב .

אל'מ'ר , א'ר'כ'ר ח'אל'ר א'ל' ל' ח'ד'א'ג'ל' .

מ'א'ר

הורי היקרים שלום!!

אני לא יודע למה אבל אני כותב לכם. היום יום שישי
26.4. ה' באייר היום יום העצמאות האמיתי אלא שבישראל
החגיגות היו אתמול. הגעתי שלשום והיה קצת "מבאס" כלומר
עצוב כי זה היה ערב חג וכשהגעתי התברר לי שאם הייתי
מתאמץ קצת יותר, הייתי בחג בבית אבל לא רציתי לקחת
סיכון ולדחות את היציאה שלי ואז היא הייתה מתבטלת
לגמרי. יש לנו משפט שמשתמשים בו די הרבה: "אם מרביצים
לך - ברח. אם נותנים לך - קח". טוב לא נורא. מה
שלומך אמא? האם אבא הספקת להנות מהחג למרות השמירה? מה
שלום אורלי? אבא, הזכרת להחליף את הספר בכל-בו,
האם שלחתם את המגבות בחבילה (אני רוצה 2). אני רוצה
שבזמן שאני לא שם תעשה את המדף והמגירות. זהו חוץ
מהעניין שאת החג הרגשנו רק לפי המערכונים שהיו ברשת ב'
משמונה בבוקר עד 6 בערב היה די "באסה" אבל העיקר שיותר
בטוח אצלינו עכשיו. אני מרגיש בסדר. יכול להיות שתקראו
בדברי הכפר משהו שאכתוב על ההצגה של אדם, ניר וכו' אז
אל תתפלאו בינתיים אני מנסה לסדר שאגיע ביום רביעי 1/5
להופעה של הדייר סטרייט ובאותו סוף שבוע קיים סכוי
שאקפוץ להגיד שלום.

זהו. אתם יודעים שאתם צריכים להיות גאים בנן כזה.
אצלנו אין אחד שכותב הביתה כמו שאני כותב. רובם בקושי
יודעים באיזה צד כותבים את הכתובת!

בי-בי תמסרו את אהבתי לכל חלקי המשפחה לנצר ריפקינד
הגדולה באשר היא נמצאת. וד"ש חם לאורלי.

שלכם תמיד - מאיר

החופש באנגליה

6.4.1988

(מאנגליה)

לאבא ואמא שלום רב רב רב!!!
נכנסתי עמוק לתוך חיי העיר פה בלונדון.
לכן לא כתבתי לכם. גם עכשיו קצת כי אחרי מה שהבטחתי כי
באותו יום כשצילצלת לא בדיוק בא לי לכתוב. היה מאוחר
מאד. ועד היום לא היתה לי שניה חופשייה. אני באמת
במאין מסגרת שאני יודע שכמה שיותר אשקיע, יותר
ארווית. אז במקום ללכת למסיבה, אני מעדיף לתקן את
המעיל או לשפר את האוטו או לתקן את הטלפון או לנקות את
הדירה או אלף ואחד בעיות שפתאום צצות.
ובינתיים, תאמינו או לא, אני מפגר אחרי הדברים.
למשל הטסט של האוטו שלי נגמר לפני כמה ימים ורק מחר
אני אברר איך אפשר בצורה זולה להעביר לו טסט. אולי
בעזרת יגאל ניימרק שיש לו איזה חבר מוסכניק וכו'. אני
בינתיים כל הזמן לומד איך להתמודד עם דברים והכי חשוב
לומד איך למרות שאני אמור להיות מודאג בקשר לאיזו
בעיה, במקום באמת לדאוג, לגבייה (שלא יעזור לי בכלל)
אני עושה כל מה שאפשר באותו רגע ואז מפסיק לחשוב על
אותה בעיה. אני רק יכול להגיד לכם שזה קשה.
אני מיום ליום יותר מעריך את החיים בקיבוץ, את העובדה
שכולם שווי זכויות והכי חשוב שאין אף אחד שסובל מרעב.
אני עובר מבית לבית וההבדלים ברמת חיים עצומה. והכי
מוזר שלפעמים הם חיים אחד שכן לשני אבל אחד עשיר כקורח
והשני רעב ללחם. ובאופן כללי יש כל כך הרבה אנשים לא
בריאים, ואני כמעט בטוח שזה בגלל עשן המכוניות.
היום בבוקר הלכתי לבריכת השחיה ושחיתי קצת וניקיתי את

הריאות. דרך אגב הפסקתי לעשן לגמרי. אחרי שניקיתי את הריאות יכולתי לחוש את הטינופת שבעשן המכוניות. א.ס., עכשיו בוקר. יום רביעי 6.4. מרב הטינופת של העשן אתמול, פשוט התמוטטתי אבל עכשיו יום חדש ואני יודע שלא אמכור יותר ברחובות סוואנים.

תמיד אמצא את הרחובות השקטים והנעימים. אתמול עשיתי 46 ל"ס לעצמי. אחרי הוצאות, נשאר בערך 40 ל"ס. הייתי קצת בחובות לבוס שלי פול כי השקעתי בדירה.

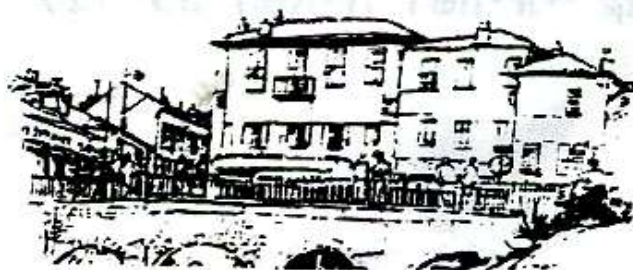
בינתיים אני חושב שיש לי 500 ל"ס שיחזרו לי מהדירה. יש לי סטריאו וגיטרה משלי וקניתי בגדים קצת ודברים לדירה. תוך כדי כתיבה אילכס אני מסדר קצת את החיים. אז ככה.

אני מרגיש שאני שוקע קצת יותר מדי ודברים מתחילים להדאיג אותי יותר מדי. אז אעבוד עוד חודשיים ואז בתחילת יוני אעשה טיול באוטו לאירופה ואז אבוא למשק לחודשיים או שלושה. זאת אומרת מתי שהוא ביוני. אז...

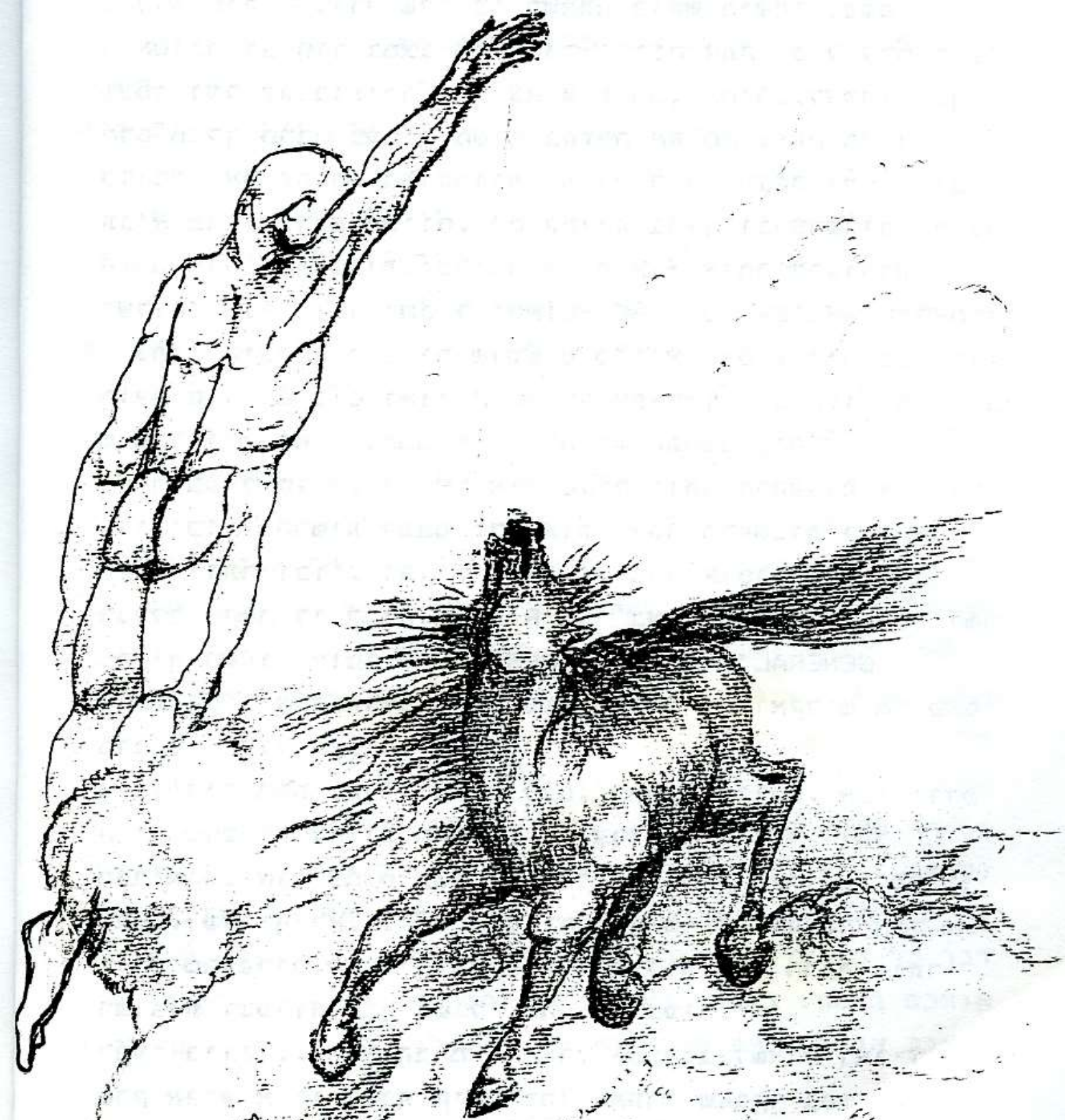
תדברו בבקשה עם אורן ו... לא. בעצם כשאגיע נסתדר כבר. נמצא איפה יהיה לי הכי טוב להיות. בכל אופן מספיק מלונדון. עשיתי פה מספיק הגיע הזמן לזוז. למדתי די הרבה על החיים ועל התפקוד שלי בהם. אני מאמין יותר ויותר שהחיים טובים רק צריך להזהר ולהיות בריאים.

ותודה... תודה רבה רבה רבה... על זה שנתת לי גוף כזה בריא. ועשיתם אותי בקיבוצ. ותודה שעשיתם את הקיבוץ. זה דבר כל כך גדול, יפה, חזק, והכי חשוב... בריא. אוהב אותכם באמת. באמת. אחת הסיבות לבואי חזרה זה לראות אותכם ואת שאר המשפחה. יש לי כל כך הרבה מה לדבר

.../המשך

איתכם. ואני מרגיש שלמדתי המון על עצמי. הרבה מזה בא
בזכות סוג העבודה שלי כי כשאתה פוגש מישהו בפעם
הראשונה וביחוד במצב של מוכר וקונה אתה יכול ללמוד על
עצמך ועל תגובותייך והתוצאות שלהם, המון. לדעתי הבן-
אדם מולך הרבה פעמים משקף בחזרה את מה שאתה משדר.
כלומר, אם תתנהג בתוקפנות, תקבל חזרה תוקפנות ולרוב
תבוא טריקת דלת לסיום. אם תתנהג ברוך ובהתחשבות, תקבל
חזרה רוך והתחשבות. כלומר היום אני אומר ללקוחות:
"שלום! אני עובד בשביל "GENERAL WELTERE OF THE BLIND"
ואנחנו מוכרים מוצרים שנעשים ע"י אנשים עיוורים. אלו
מוצרים די טובים ואני אראה לך את המוצרים הזולים ביותר
שיש לנו". ואני באמת מנסה להיות מתחשב כמה שאפשר. זה
מאין מעגל סגור. כי אז אני מקבל יותר התחשבות ואז גם
אני יכול להרשות לעצמי להראות יותר התחשבות ואז אני
מקבל יותר וכו'. וכו'. וכו'... בכל אופן, שמתי לב
שבגלל שקשה לי לבטא את ה-R שלי בצורה אנגלית, אני ישר
מתקיף כשאני אומר "AIR-FRESHENER" או "GENERAL
WETARRE". אני חושב שאצא פעם עם הטייפ ואקליט את עצמי
מדבר. אולי אפילו היום.
טוב. היה ממש נהדר לכתוב לכם. לחשוב עליכם. אני יודע
היום שבשביל להיות מאושר, לא צריך שום דבר יותר
מבריאנות. אני כמעט בטוח שאגדל את ילדי בקיבוץ. עדיין
לא... עדיין לא... יש עוד זמן עד שאעשה את זה אבל אני
יודע שהדברים הטובים בקיבוץ והמעלות שבו הרבה יותר
חשובות ובעלות ערך בשבלי מהחיים בעיר.
להת' ביוני... אוהב מאד מאד. (אכתוב לשאול ואגיד לו
שרק אגיע אליו בסוף קייץ זה) (אחרי שאבקר במשק).
אני הולך לעבוד לעשות כסף.

י דאר ראש פנה
י יי
י מברקה 471901

זבזב מב
חי 20 7008135
חיפה בטלפון מעכו 54 10 1335

משפחת ריבקיין
קבוץ כפר הנשיא

אנו אהבכם בצערכם לצערינו אני מודעים לכך שישנם מצבים בהם כל ידע רפואי
תמיכה והבנה אינם מסוגלים למנוע מקרים טרגיים כמו של מאיר זייל אנו
מעריכים את ההבנה ושיתוף הפעולה מצידכם ומוכנים להיות לצידכם בכל עזרה
אפשרית בזמנים קשים אלו
ד"ר פולק נילי סתיו וכל צוות מחלקה 10 בייח מזרע

מברק

משפחת ריפקינד

קבוץ כפר הנשיא

אנו אתכם בצערכם. לצערינו אנו מודעים לכך שישנם מצבים
בהם כל ידע רפואי, תמיכה והבנה אינם מסוגלים למנוע
מקרים טרגיים כמו של מאיר ז"ל. אנו מעריכים את ההבנה
ושיתוף הפעולה מצידכם, ומוכנים להיות לצידכם בכל עזרה
אפשרית בזמנים קשים אלו.

ד"ר פולק נילי סתיו וכל צוות מחלקה 10 בייח מזרע.

דברים ליד הקבר 1989

מאיר בננו ואחינו היקר!

בצער יגון וכאב השארת אותנו כאן - לנסות ולהבין למה.
למה ומדוע.
הכעס, התסכול והחיפוש הנואש אחר האמת לא נותנים מנוח.
בבית הורינו אנחנו רק ארבעה - פעם היינו חמישה.
האם מצאת את הנחלה? - לעולם לא נדע.
מי יתן ולא נדע עוד צער.

תמר

בדברי הכפר

מילות תודה

אנחנו מודים לכולכם.
למרות כאבכם, ידעתם לעטוף אותנו בשכבות-שכבות של
חום ואהבה, ולפעמים הכאב פחת.

שוב תודה לכולכם
מכל משפחת ריפקינד

קטעי יומן שנאמרו על הקבר ביום השנה - 1992

מאיר, הנלקח אל ניוו בוונוו וסגול
צבדים מצקים עץ אהבה ויופי
אם האבנים שאהב לשים על המצבה ולהניח עליהם
האבנים שצדו אל והביאו אל המשבצות והאולמות

אופשיים גרנו יחד באמגור
וצדדנו כל כך הרבה.
בהמלה כעסתי שאהב מצבה על המצבות
ניסיתי למצוא סיבות למה לא, למה להסגול קדומה, למה להאמין.

היו כל כך הרבה דברים יפים יחד.
בנינו צילמתי אותך, איפה המנוחות?
מבא, מצטער שלא לקחתי את המנוחה שלך מהפיוס על יקד הים.

איפה אתה מאיר? למה אתה מאיר?
עשיו, כשאהב כבר מטויל אל במקום אתר בספירה אחת
עשיו, אני עצוב שאהב כבר לא כאן.

מאיר ושאולי בחדרי הנעורים
לאחר עימות עם נחש ארסי.

לזכרו של מאיר ריפקינד ז"ל

אין עט בעולם שיוכל לתאר את היסורים שעברו על נפשו
המחבטת של מאיר, שחיפש נואשות אחר מוצא שאיננו קיים
בשום מקום שאנחנו מכירים בששת חושינו.

מי ידע לתאר את הרגעים האחרונים בטרם זינק אל האינסוף?
נפגשתי עם מאיר פעמים מספר בחודשים האחרונים לחייו.
הייתי יושב מולו ומנסה להבקיע את המסך הבלתי-נראה
ובלתי-חדיר, ששם כחייך ביננו. התאמצתי לפענח אותו.
לפעמים כמעט מצליח לגעת בו, וכבר הוא נמלט מפני חזרה
אל אותם מחוזות, שבהם נפגש עם נסיכי-חושך, הרוכבים
בסערה על סוסי-עש שחורים ברקיע משובץ יהלומים. לפעמים
המבוכה שאנו חשים בפני הבלתי-ידוע כל-כך, ממלאת אותנו
חרדה איומה. אך כל נסיון שלי או של מי מאיתנו שלא עמד
בפני הצומת ההוא שבפניו עמד מאיר והכריע. כל נסיון
שלנו להבין, הוא מעל ומעבר ליכולתינו כך שמה שנותר לי
לאחר שאני מבקיע את רגשי הזעם והתסכול על הבזבוז הנורא
של חיי-אדם, זה רגש של כבוד ויראה בפני אותה הכרעה.

בתחילת דבריי, אמרתי שאין עט בעולם שיוכל לתאר את
הייסורים שעברו על נפשו של מאיר. בעצם היה אדם אחד
שנגע במחוזות ההם ונשאר בחיים. זה היה גיתה, שתיאר
את הייסורים שעוברים על נפשו של איש צעיר בספרו
"ייסורי ורתר הצעיר". הספר יצא לאור בשנת 1774 ומעבר
לוויכוח הגדול שנסב מסביב לספר, נותרו דבריו הולמים
כפטישים עד עצם היום הזה.

מתוך הספר בחרתי שני קטעי מכתבים שחיברתים לאחד ואיתם
אני מבקש לחתום דברי:

"ארור האיש אשר ילעג לחולה השם פעמיו אל המעין הנמצא
הרחק, הרחק, מעין אשר אך יגביר את חוליו וירבה את
ייסוריו. ארור האיש אשר מתנשא על יצור מעונה העולה
לרגל לקבר הקדוש, ברצותו להשתחרר ממוסר כליותיו ומפצעי
נפשו.

כל צעד בדרך הקשה, בה תיפצע רגלו, טיפת רווחה היא
לנפשו המתלבטת, וכל יום נוסף בדרך זו - הקלה לליבו
המתייסר..."

"כי מה הוא האדם, נזר הבריאה המהולל, וכוחו אין עימו
דווקא בשעה שהוא זקוק לו ביותר? אם יתרונן בשמחתו או
ישקע ביגונו, האם לא יעצרוהו אלה ויחזירוהו להכרה כהה
וקרה דווקא ברגע בו מתאוה הוא להתמזג עם שיפעת האין -
סוף?"

דודו

חלק מהמכתבים שנשלחו למשפחה

לגוסטי, ג'ו וכל המשפחה,

אתם אבדתם בן, ואח וגם אנחנו, כולנו. ואני כאן במרחקים כואבת ולא יכולה להיות איתכם, לנחם ולהתנחם. אך ממאיר אני לא רחוקה. הוא כל-כך קרוב לליבי. ואני אומרת בשבילו ברכות וזוכרת את חיוכו המלבב, ואת החוס והאהבה שהיה מקרין, את הבילויים אליהם יצאנו יחדיו. זכרונות ילדות ושיחות מלב אל לב, כי היתה ביננו הבנה, ועניין משותף להכיר גם במה שלא נתפס בעין, בחושים, במישור הפיסי.

מלבד אישיותו המלבבת, זה הייחוד שמצאתי במאיר, החיפוש, השאלות הכמיהה. בעל נפש עדינה.

כששמעתי את החדשות, רציתי לשאול - למה? רציתי לצעוק - למה? אך הנחתי לזה במחשבה שמאיר עשה מה שעשה מתוך כוונה לשמור על עצמו, ושבאותם רגעים זה מה שהיה בידו לתת לעצמו - מפלט אל שלוה, אל מנוחה.

ואני מאחלת לכם חיים ארוכים, וכוח ובטחון להתמודד עם הכאב והרגשת החסר, ושתמצאו שוב זמנים של שלוה ושמחה.

עם הרבה תמיכה ואהבה

ענת/נטשה

(מכתב שנשלח מאנגליה להוריו)

באותו היום).

לג'ו, גוסטי וכל המשפחה שלום,

הרבה לכתוב על עצב שכזה, ולעודד את תוגתכם הכבדה בשעה קשה שכזו, הרי שזה כמעט בלתי אפשרי. אוכל רק להגיד לכולכם, שאנו יושבים כאן במרחקים כמה ימים אבלים, לא מאמינים, וחושבים עליכם רבות.

בילדותו הוא שבה את ליבי עם שערן הבלונדיני, עורו החיוור משהו, ובעיקר בצחוקו וחיוכו הרחב חושף השיניים הצחורות (ה-TRADEMARK של הריפקינדים).

היתה לנו כימיה יפה שכזו, שגישרה על פער 9 השנים שהפרידה ביננו. קראתי לו FIRE, כי הרגשתי שיש לו כח ועצמה רבה. בהמשך, הרבה יותר מרחוק, ראיתיו שומר על עיניו השוחקות, הנבונות, תוך כדי שהוא מתפתח לגבר יפה תואר. ראיתי אותו נאבק כזה בפנים, וזה הזכיר לי את עצמי (וגם הרבה מחברי הקרובים, ואת אחיו דוד).

בביקורי האחרון בארץ, בקיבוץ, פגשתי, לא מודע כלל לתקופה הקשה האחרונה אותה עבר, ושוחחנו במשך כמה דקות. שיחה לא רחוקה, לא מחייבת אבל עדיין נושאת כימיה גבוהה. אמר לי שממשיך לבזבז את הזמן והחיים. ענית לו שלא יכנס ללחץ, ושזה איכשהו קשור לכור המוצא של כולנו, משהו פגום או מיוחד בחינוכינו בכפר הנשיא, ושבמשך הזמן הכל יסתדר והוא ייצא מזה.

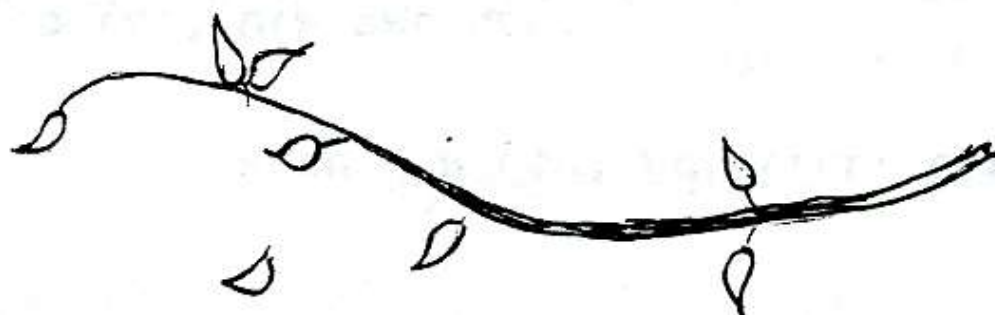
ג'ו וגוסטי, אתם והדור שלכם שעבר אסונות כה כבדים, ברור לי שהשקעתם את מיטב עצמכם במאיר, ולכן זהו האכזרי

.../המשך

מכולם, אני אזכור אותו תמיד כמוצלה ביותר. יד הגנרל
הכריעה כאן, ובאין ברירה צריך להמשיך - החיים תזקים
מהכל, וברוח מלוכדת ובמשפחה מגובשת צריך להמשיך את חיי
היום-יום.

חזקו ואמצו, והמשיכו קדימה.

שלכם - רינה ויואב עדר.

1.10.90

משי' ריפקינד היקרה.

שמעתי בצער ובכאב רב על מותו של מאיר.

משתתף אני באבלכם הכבד ובצערכם.

מצטער אני שלא היה ביכולתי להיות בהלוויה, וברצוני
לומר לכם שתמיד אזכור אותו בתור, חבר, ידיד, ואדם טוב
מלא שמחת חיים.

מברך אני אתכם בחוזק, אחווה, ואושר בעתיד.

קבלו נא את תנחומי.

שלכם

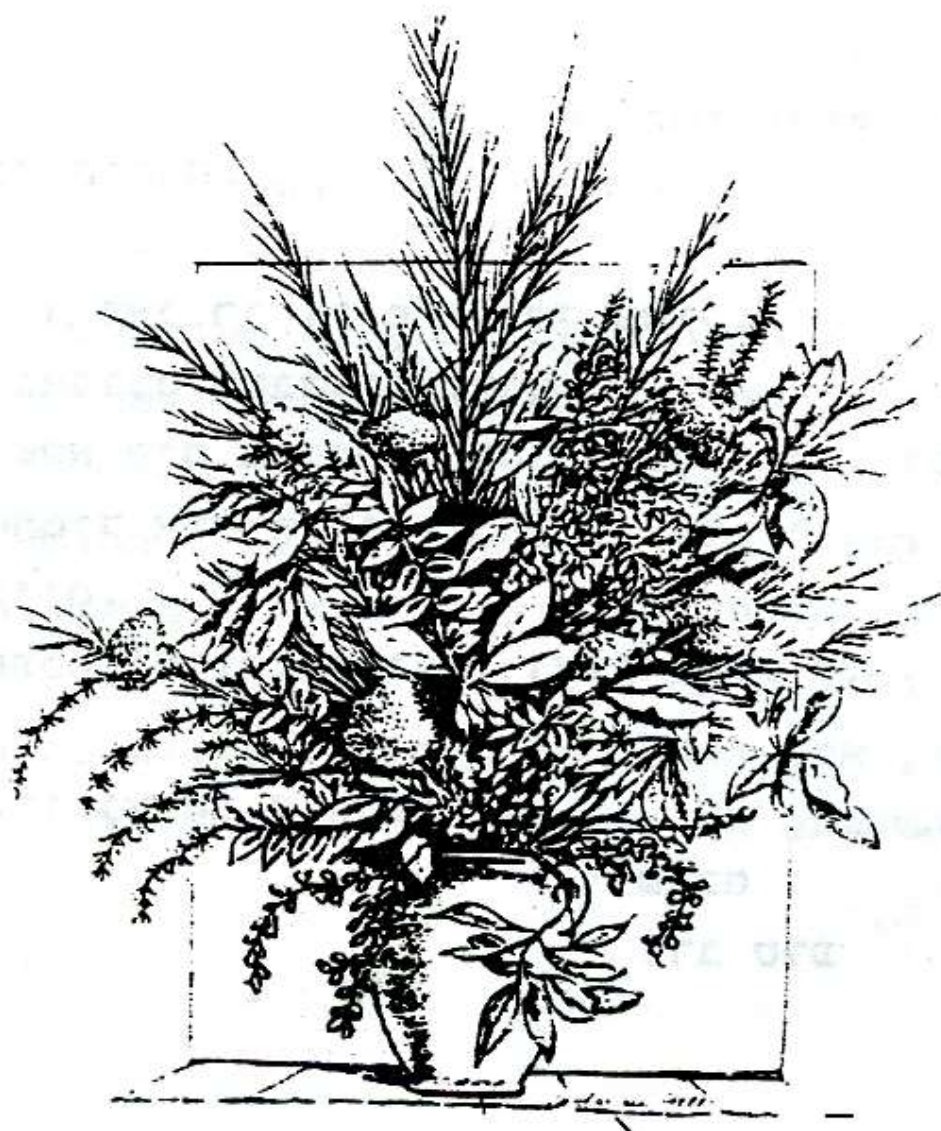
נדב סלע (באטלנטה)

רצינו לשלוח לכם מספר שורות, פשוט להגיד לכם שאנחנו
מרגישים קרובים אליכם - וחושבים עליכם. חבר שלנו
העתיק את השיר המצורף למעננו, ובו רצינו להתחלק אתכם.
הוא פשוט נראה לנו מתאים.

אנחנו מסתדרים היטב כאן - עוברים חוויות חדשות ולומדים
המון. זהו עולם אחר ואנחנו נהנים ממנו. הילדים עברו
את הקליטה בקלות ומדברים עכשיו די הרבה אנגלית, אבל
הם לא שחכו את העברית שלהם.

אולי נבוא לביקור הקיץ, ואם כן, נגיע לקבוצה למספר
ימים. לילדים ולי, הוא מאד חסר.

באהבה - אירנה, אבי וילדי רובינסון

ככל שדבורי העלן, (ראה גמיר כאלו הכל מוצר לשמירה
כאלו לא קרה כלום ...

ואגבי הרבה מאגן, יוגר (עיס ויוגר) נוח כג - ציך מוצא הרבה יוגר קל!

ישנן צמחים ומויג רביון שהיו לו עץ מאי שבהם היויג רוצה לשל אוגב.
ראשי ורתי משוב - איצה אצם יומודי ונפלא הוא היה בשבילי.

הוא שחר על הפרטיות שלו, אבל מצד שני גמיר העצניין באחרים ונהנה מאגריג.
בב' היה פנטסטי במר 'פריטני' אספסל האומודים, גמיר 'עיסק' אוג, לאו צווקא עץ
גכן השדור ... ואני היויג גמיר 'עסוקה ומשועשע

אגור במר השכן במשך הרבה שנים, כשהיין הרבה יוגר צדירים, גם זו הייתה מוויג בסני
עצמה. כמעט ולא האמננו יטי-טייט אל עדם.

וכמוכן אצורק לא אשכח את הטיוט בסני, כולנו ביב - גם שלא פסחנו על יטי טייט, אך
באמצע עזיג הי או אמה, בצב שני.

בולגי לא מעט צמן יחד אט באנליה, וכולו גענו.

טוב היה להכיר אומא מאגס, כדבור צמן לא מעט - ארוב משך שלוש שנים שמיט בצהל -
גקוסה שדכנו מוויג שונות מאוד זה מצו, גם מבחינה פיזית וגם מבחינה רגשית

רציתי אכטב, בכדי אהבטא, אבל ראשי וראשונה בכדי אהיז אכס כמה משוב לו היה
בנכס

לא גמיר יודעי אגור או את הישומי, אבל נצחה לו שזה לא היה (אולי) הוא הבין, ורציתי
שגדו שהוא מסר לו מאוד במייט שלי, אפילו אכ לא היינו כל העלן יחד ולא גמיר
הצטלבו צרכינו.

אני יודע שאין מיליון מסוגלות אהביז את מידת התנחלותם שאני כיכ רוצה אהביז אכס. כל
מה שאני יכולה לעשות הוא אספר אכס כמה הצרכני את היודודו שהיגה ביני ואבין בנכס.

ואהיז - כאלו צריך אהיז את זה - שאכ ישנו צבר כלשהו שאוכל לעשות למענכס ...

ויב' מלוח אוגבס בכאבכס, אבל גם בצרכיונוגבס השמחים יוגר - צרכיוג של אצם (פלא
עלוי, בלל מוש הולוח אציה, אכ בלל ובדונה אהא אצם בלל עומקיס ובניה.

שמרו על עצמכס, כמו שהוא עצמו היה רוצה שגדו
אצורק אשמור את צרכי בלב.

1/2/90

Giustic, Joe;

As time seems to pass, it always seems as if things go back to "normal."

As if nothing happened...

And for many, it is more convenient and comfortable, — a very much easier way-out!

There are many times and experiences I feel I'd like to share with you, about Meir.

Firstly and most important;

What a wonderful special person he was to me.

He kept to himself, but on the other hand was always interested and enjoyed other people's company.

In school he was a fantastic "partner" to sit next to.

He always kept me "occupied", if, not always with the contents of the lesson...

And I was always kept "busy" and amused.

Living next door to him for many years, when ^{we} were much younger, was also an experience all its own.

"Tea time" was hardly ever missed.

And of course I will never forget a "tiyool" we all had to Sinai in "Yud Beit",

there too "tea time" was never missed.

Whether on the way climbing up a mountain or below on the other side.

I spent quite some time enjoying his company in England.

It was good to get to know him again, after quite some time (mainly during his three year army service) where we had been physically and emotionally going through very different times.

I have been meaning to write, - to express myself and mainly and most of all to let you both know how much your son meant to me.

I didn't always know how to show him my feelings. But I feel and believe I didn't have to. He knew. And I wanted you both to know that he is greatly missed in my life - even though we didn't always "see" each other and meet up.

I know, no words can express the condolence I want so much to give ^{and offer} you!

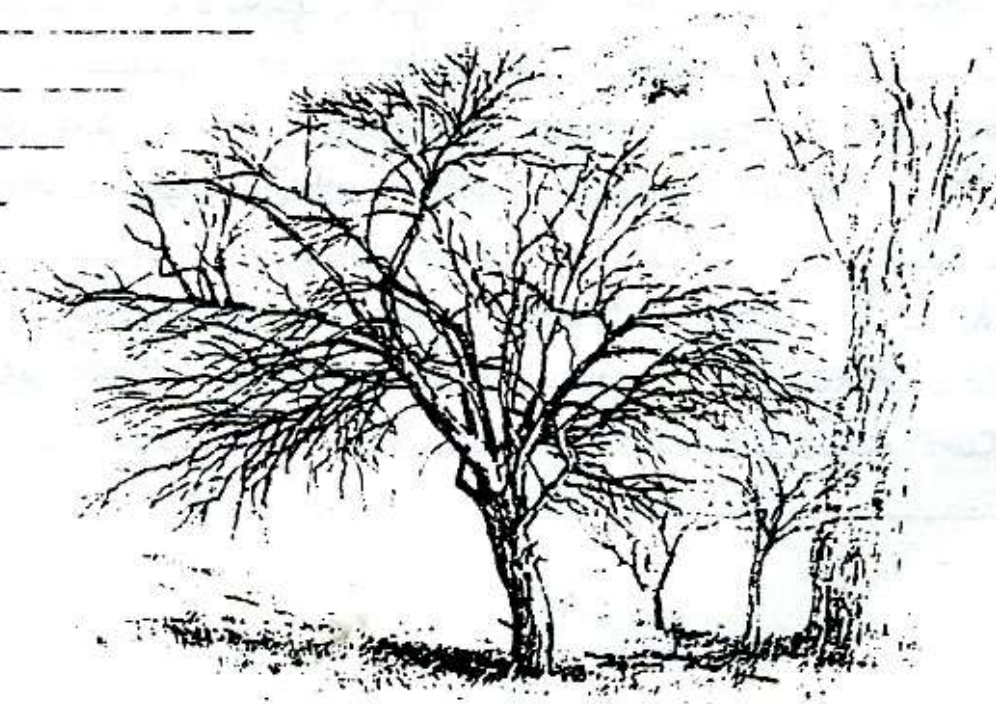
And all I can offer is my appreciation of the friendship I had with your son.

And to say,
(Or may it go unsaid) - if there is any thing I can do...

My heart is with you both in your pain,
but in your happy memories too,
of a wonderful, happy,
yet serious person with great depth and understanding
and a fabulous sense of humour.

Please take care of yourselves as I know he would
want you to,
I will cherish his memories always.

All my love
Belinda

28.2.89

תורגם מאנגלית

ברמינגהם.

אנגליה

ג'ו היקר,

אני מקוה שאתה זוכר אותי - פיונה, הייתי בכפר הנשיא בתור מתנדבת. עבדתי בנגריה ב-1986, וגם מביקורי החוזר בקייץ האחרון.

כרגע שמעתי על מאיר מאחד המתנדבים הוותיקים. כל כך עצוב לי - אני כל כך מצטערת. רק מספר ימים קודם לכן, חשבתי עליו.

אני מתנצלת שלקח לי כל כך הרבה זמן עד שכתבתי, אבל התקשרתי קודם עם ג'ורג', כדי להיות בטוחה שנכון מה ששמעתי. ג'ורג' מאד UPSET הוא מאד חיבב את מאיר, ואני יודעת שגם מכם אכפת לו מאד.

מאיר ואני בילינו כל כך יפה באילת בקייץ האחרון. אם אתה זוכר - לגמרי במקרה ירדנו לאילת באותו יום. התכנית היתה לבלות שם רק סופשבוע. בסוף נשארנו שם עשרה ימים מלאים. כל כך נעים היה לי איתו - השתעשענו, שוחחנו, ולמרות שהיתה זו תקופה קצרה בלבד, די התקרבנו. הרגשתי ממש חלל כשהוא חזר לכפר הנשיא, והזמן שבילינו יחד, נשאר בזכרוני כתקופה נהדרת. פשוט רציתי שתדעו שבמחשבותי, אני איתך ועם משפחתך. באהבה - פיונה.

משפחה היסקינצ הויקרה.

צדרי ונאב

ונלס

וקסה למשוב ואהביון

שמאיר במר אהנגק

לחציואור שקיוחא

ולחכק -

עכשיו ולחיוצ -

היו חצקוק ואוהביו

ולחכוק

אמבק

צדרי

(1)

Kfar Hanania 12305, 10th January 1990.

Dear Susan, dear Joe,

For days I try to write to you - but what can I say? What can anybody say to you? You know without being told that the worst thing that can happen is, to see one's own child go. Nobody will be able to comfort you, only you yourself have to find by and by some comfort somewhere.

Your son is gone and at peace - that he wanted it that way will perhaps always be understandable to you, even so, I hope, you will one day in yourself find some comfort from this fact.

Believe me, my thoughts are with you a lot, although I cannot express them. My wish for you is that your other children will be able to give you help in the future - by being there.

Yours

Believe My

גוסטי יקרה, ג'ו יקר,

זה מספר ימים שאני מנסה לכתוב לכם - אבל מה לאמור?

מה מישהו בכלל יכול לאמור לכם?

אתם יודעים בלי שיגידו לכם, שהדבר הגרוע ביותר שעלול

לקרות הוא לראות בלכתו של הילד שלכם. אין תנחומים

מצד אחר. רק אתם תמצאו במשך הזמן נחמה מסויימת במקום

כלשהו.

בנכם הלך ללא שוב, והוא במנוחה - שכך הוא רצה תשאר

אולי לעולם מעל בינת אנוש. גם כך, אני מקוה שברוב

הימים תמצאו אי-שם נחמת מה בעברו. האמינו לי,

מחשבותי אתכם רבות, למרות שאין ביכולתי לבטא אותן.

אני מאחלת לכם שתמצאו תמיכה בעתיד אצל בניכם האחרים -

פשוט מתוך נוכחותם.

קלייר נאי

אני יודעת שמקומי עכשיו אתכם ועם החברים שלי במשק אך
לצערי קיבלי את ההודעה המזעזעת בזמן הטיול שלי
באוסטרליה.

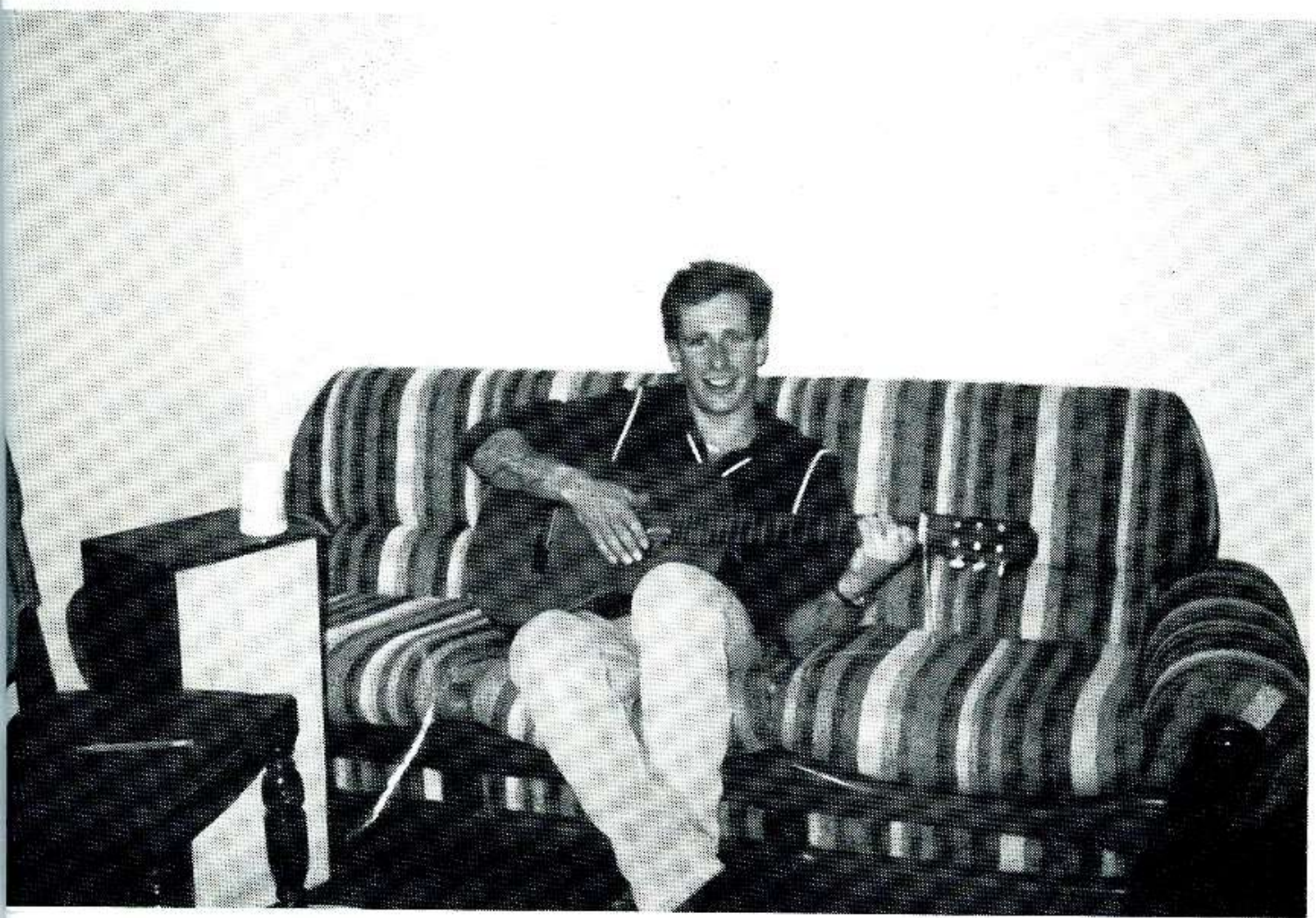
רציתי שתדעו שאני משתתפת בצערכם ואיתכם בכאב. לא היה
לי כל מושג שמצבו התדרדר כל-כך.

אני מאד מאד מקוה שמאיר מצא את השקט שחיפש.
הוא היה חלק מאיתנו ותמיד יהיה.

מאיר,

לכתוב את שמך ולדעת שאתה לא איתנו, צורם כל כך. קשה לי
להתחיל לקלוט שאתה כבר לא תהיה כשאחזור הביתה. נשארו
לי כל כך הרבה זכרונות ממך - נסיעות לכנרת בימי שבת,
ריקודים בפאב, שיחות אל תוך הלילה, היינו יושבים יחד
שואלים שאלות ומנסים להשיב עליהם לפעמים בהצלחה
ולפעמים מגחחים, מושכים כתפיים ושולפים סיגרית
"נלסון". אתה חלק מזכרונות הילדות והבגרות שלי.
כשחזרת מאנגליה, ראיתי את הקושי שבך, את סימני השאלה
בעיניך ואת הכאב בחיוכך. כל כך קל להרגיש שהייתי
יכולה לעשות יותר לחבר, לעצור לרגע את המרוץ ולתת לך
יד.
ועכשיו, נשאר לי לזכור את הרגעים היפים שהיו לנו.

יהי זכרך ברוך.

1990 - ביום ה-30

ערב לזכרו של מאיר

אני מדבר אתכם מתוך ים של כאב וכן מבין שגם לכם כואב, ומתוך הצורך שלי לחפש כל קשר אפשרי עם מאיר וגם מתוך הרגשה שאני חייב לכם הסבר כלשהו על מצבו בזמן האחרון ועל המניעים שהביאו אותו למעשה שהוא עשה - עד כמה שהצלחתי להבין אותם.

מאיר היה החכם ואולי הרגיש בילדינו. היה ילד עליז, שהחיוך לא סר מעל פניו.

נער חכם ואף מבריק וחייל טוב ששירת הרבה זמן בלבנון בתנאים קשים. בתעודת -

השחרור שלו כתוב: "חייל טוב, איכפתי, עובד יפה בצוות, כושר ארגון ובעל יוזמה."

אחרי שחרורו, התחיל לחפש את עצמו וככל הבנים, נסע לטייל - לאנגליה, וקיבלנו ממנו מכתבים מלאי הומור וכיף. אבל כעבור פחות משנה, חזר לארץ והשינוי בו היה גדול. היה חסר מנוחה, נסער ומעורער בנפשו. הוא ניסה זמן רב להתמודד לבדו עם הבעיות, אבל הן החמירו והחולי שאחז בו, גרס לו להתייסר כי זהותו אבדה לו והוא היה משוכנע שהוא בעל כוחות מיוחדים והרסניים, ולכן לטובת הכלל עליו להתאבד. הוא היה בטיפול פסיכיאטרי משך כמה חודשים ורק כאשר אושפז, מצבו השתפר ואנחנו קיווינו שאכן יבריא.

עכשיו, אחרי ההלם ומתוך הכאב, אנו יודעים שבא הקץ לכל ייסוריו ואנו

משתדלים להאחז בזכרונות היפים שחווינו בעשרים ושלוש שנותיו היפות - וכך נזכור רוחו תמיד.

SAY NOW A LITTLE
PRAYER FOR ME,
OH MOTHER OF THE EARTH

אימרי עתה למעני
תפילה קטנה
הו, אם אדמה.

GRANT ME WITH YOUR LOVE
AND YOUR OPEN HEART,
GRANT ME WITH YOUR SMILE
AND YOUR LIFE WITHIN.

העניקי לי באהבתך
ובליבך הפתוח,
העניקי לי בחיוךך
ובחיין פנימה -

(רוותי ארז (ליפשיץ)

(תרגום מאנגלית)

מאיר'קה

דמותך הקטנה
לא משה מראשי
השבוע.

שש שנים ישבת מולי.
רזה, מתעניין, מעורב.
הכיתה ברובה התפזרה בעולם -
אתה נשאר כאן תמיד.

אננה

- לסיפור הזה אין סוף.

הלכת לפני שהספקתי להגיד את שלי
טמנת את המפתח בכיסי
והתחמקת לך!

השארת אותי עם הרבה שאלות בלי תשובות
עם פיסות נייר קרועות ולא קריאות.

עד סוף ימי חיי ליבי יפעם
אם אראה איש - אדם
הדומה לך.

כל ימי חיי אכנס לחדרים ואתור אחר פניך
ולא משנה אם לא אמצא...
כי תמיד אהיה עדה לך
ששני אנשים אהבו זה את זה
והעולם עמד מלכת.

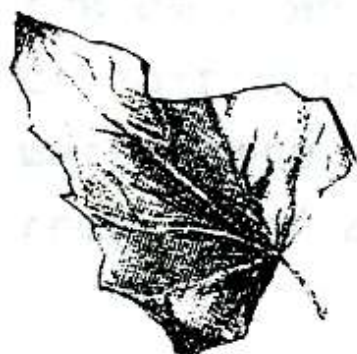
כשאני נזכרת בך, אתה מופיע מחדש
ולרגע אחד זה לא מספיק
ישנה נשמה אך הגוף איננו.

אתה בתוך ארון
מתחת לאדמה
וזו כואב.

יהי זכרך ברוך.

הנולד משתנה בצבאי באופיו,
רובו ירוק פורח.
למין-נטיעה והנולד נעלם במחשבותי,
אנני מביט בהשתנות.
ביתוק הרהורי, נלכד ביצדתי הנעורי.
לא, לא פורח יותר.
יבם אנשים משתנים.

כמו הנולד.
הכל בסדר עוד תראי, אל תבאי.
הנולד - סיבות לשם, דמעות ביטחון
חיי אינם נולד - ורובה אני
אמא אל תבכי
כי... בעט מאושר אני!

תיבת נאניה

שוב נחיל מחזש שכולם מתחילים.
נלכד את השיר באותן המילים,
שאינן מתעצבות לעולם - כבשים,
השבים בי-חזו אל-הים היצור.
מתחילים מחזש - מה רצו?
אם הזמן לנצחים מתבלבל בספירה.
אם הלא מבקש אל החול חזרה.
ותיבת הנאניה שדה שוב מנאניה.

דברים שנכתבו על/אל מאיר 4-1993

מאיר'קה -

ילד חכם היית, ילד נעים ונוח, בכיתה שלא היתה מן הקלות
שבפולס.

ואין פלא - תשעה בנים ושתי בנות אינם מתכוון לחיים
שלווים בדיוק. תמיד היית בין המרגיעים, העוזרים,
ועיניך הפקוחות והחייכניות עקבו אחרי השעורים
בעניין.

השגין במשך הזמן, במיוחד בשטח המתמטיקה, היו כאלה
שחשבו לשלוח אותך ל"חוג-מחוננים", אך החוג הקרוב בימים
אלו, היה בחיפה, והדבר לא יצא אל הפועל.

הקשרים הקרובים ניתקו, כמובן, עם היציאה לתיכון, לשנת
שרות, לצה"ל - אך תמיד ראיתי את דמותך, ההולכת וגובהת,
עוברת תחת חלוני בדרך אל ההורים - נעים הליכות, מאיר
פנים.

אז מה קרה שם בעולם הגדול שככה התאכזר לך, שככה השפיע
עליך להתאכזר עם עצמך?
חידה היתה זו בעיני.

רק כשההורים סיפרו לי שבתעסועי מחלתך היית משוכנע שאתה
מהווה סכנה לעולם, שכוחות אפלים שוכנים בך, התחלתי
להבין: במקום להזיק לאחרים, העדפת להזיק לעצמך - וכך
נותר העולם עני יותר, עצוב יותר.

ואתה באת אל המנוחה.

אנגה

מאיר לי כאח!

כפי שגדלתי עם בני כיתתי, הרגשתי שהם אחי ועדיין.
גדלנו מינקות ועד בגרות - יחד כל הזמן.
את מאיר אני זוכרת מאז הלימודים בכתה א' - תמיד הישגי,
תמיד המוצלח והמצליח. רק עמוס היה לו יריב קשה.
מאיר היה גאה מאד מהצלחותיו והשיגיו, אך זה לא גרם לו
להיות שחצן, יהיר ולפגוע באחרים בכך.
מאיר היה ה"מת" שמאחורי הרבה מעשי-קונדס, פעולות
ותחבולות למיניהם שהבריחו לא מעט מטפלות מהכתה בבכי.
אפילו לי, כאשר ארגן את כל הבנים להציץ לי במקלחת
הבנות... (הבת היחידה...)
אחרי התקופה הזאת, אני כבר לא זוכרת הרבה, אלא רק
קטעים מעורפלים.
ההישגיות שלו בלימודים, בטיולים - מאיר תמיד מוביל,
מארגן אחד מהתבר'ה. זה ברור שהיה לו חשוב כיצד הוא
נראה, לעצמו ולאחרים.
לאחר מכן, הרגשתי הרבה יותר מרוחקת - התבגרנו...
בתקופת הצבא כשחי עם אור-לי הרגשתי אותו מאוהב, אבהי
וביתי. היינו מתראים לעיתים רחוקות בסופי שבוע וחיוך
נסוך על פניו מאוזן לאוזן שאומר "הכל בסדר!!!"
ואז, ההפתעה כשחזר מאנגליה.
כשאמרו לי שמשהו לא בסדר איתו.
... אז נכון, הוא התפלסף יותר, והיה לי מוזר שהוא
פותח את מחשבותיו אלי, בכזאת פתיחות לב וחושב איתי על

.../המשך

הדברים הכי קרובים לליבו, אני... הרי איטית בכתה...
פתאום היה לי מוזר, אבל - "אנשים משתנים", אמרתי
לעצמי, עשיתי עצמי תמימה, לא רציתי להתייחס לדברי
האנשים, לא חשבתי לרגע לקרוא למצבו "חולה".
אפילו שעיניו מצמצו מולי וידיו קופצות למולי, "מאיר -
קח עצמך בידיים"... "זה לא מתאים לך!"
גם אחרים עוברים משברים. תתגבר!.
אם הייתי מאמינה לך מאיר, אם הייתי יכולה לעזור לך,

והיום - עצוב לי, אתה כה חסר לי, הייתי כה גאה בך כל
חייך היפים, הצלחת בכה הרבה, עתה שאתה אינך, אני עדיין
מרגישה אותך דוחף אותי להוציא חוברת לזכרך, ואולי כי
חסרים לי פרטים עליך...
אני כה מקוה שהחוברת תהיה גם פאזל לאחרים לדמותך,
שירגישו שלמים בסוף שבחרת, בדרך שעזבת עולמינו -
עולמך.

אז כמו המגירה שראיתי - שמך לבן על גבי אדום
בשבילך מאיר - בתקוה שתאהב.
בגעגועים -

אלינוע

אלמוני / עדיה

שלום אני מאיר - ואת?

- עדיה, עניתי.

הזמנת אותי לשחק ששבש

בבריכה על הדשא.

אדם

הטלפון צלצל לפתע

- שלום עדיה, זה מאיר

בא לך לעשות לי ג'סטה

הביאי כוס חלב ובואי אלי

אני גר שורה ראשונה ליד חדר האוכל.

מאיר

שוב צלצלת

עדיה - זה מאיר

תביאי כוס חלב ובואי.

אז באתי.

ודיברנו וצחקנו ושתקנו.

מאיר בלבל אותי

הייתי תמימה אז

לא ידעתי מה בדיוק מאיר רצה ממני.

אהבתי להקשיב למאיר ומאיר אהב שהקשבתי.

הבדידות התסכול והבלבול מסתבר

היו קשים לו מנשוא.

ומאיר רצה שאבוא שוב ושוב.

יקר

הספר שלך "בדרך לעצמי"

נשאר אצלי לזכרון

כשרציתי להחזירו היה מאוחר מידי.

חזרתי מבית-הספר

היה אז יום שישי

מישהו אמר -

האמבולנס.

ואז ראיתי אנשים המומים ובוכים

וזהו.

לסיפור הזה אין סוף.

אין

הכאבת לי כשהלכת

בעסתי כשברחת

והמוות שלך לימד אותי

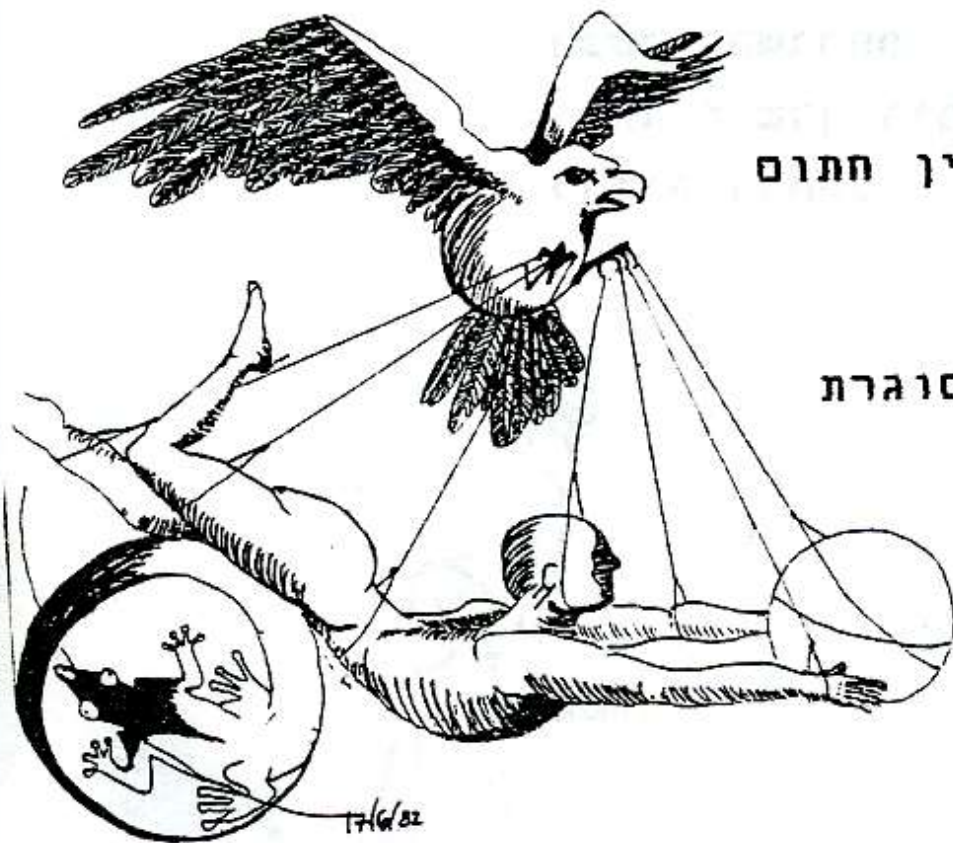
לבכות באמת.

על החוט הדק / עמוס

על החוט הדק
בין חיים ומוות
פוסע אדם
בידיו מטה קסמים
בהגיון ישר מחזיק
בקצוותיו הסמויים
מאזן את כפות המאזניים
ויצרים ופחדים
אונסים את גופו
לנוע

במעגלים שבין חלום למציאות
הוא פוסע
בתמימות זכה פוסע
אל תוך מבוכ מיסתורין חתום
מגשש בערפל התעלומה
אחר קרן אור
והשכחה אחריו בלאט סוגרת
כמו הלילה את היום
חסרת פשר וצבע
לרגליו פעורה תהום
ממתינה בסבלנות
למעידה.

מאיר,

מה אכתוב לך, או עליך...

היית לי ידיד טוב, במיוחד אז, בלונדון, כשהזמנת אותי לעבור לגור איתך ועם נייג'ל בדירה.

זכורים לי ערבים שלמים שבהם היינו יושבים בחוץ על המרפסת של דירתנו, אתה היית מנגן בגיטרה (שקנית באיזו חנות יד-שניה) ואני שהייתי שרה מתוך החוברות שקנית. השכנים למטה לא נהנו במיוחד מהשירה שלי ותמיד היו צועקים עלינו שנפסיק.

והמכוננית המצחיקה שקנית (יד חמישית בערך), שכל הזמן עשתה בעיות ושהיה לה כל הזמן ריח של גז דולף. ניסית לעשות עסקים מכל דבר (להתווכח ולהתמקח), היית לובש ערשת רצינית, מתחיל להתפלסף עד שלבן האדם השני כבר לא היה נעים (או סבלנות) והוא היה מוותר לך. את כל ה"חברה" מהמשק שעברו דרכינו (נטשה, אורן, נדב, ארי, נירה, עירית) אירחת מאד יפה. כמו ביום ההולדת של ערן, שעשינו בדירה עם כל מיני חבר'ה שהיו באיזור (הדלקנו נרות, היתה עוגה וכו').

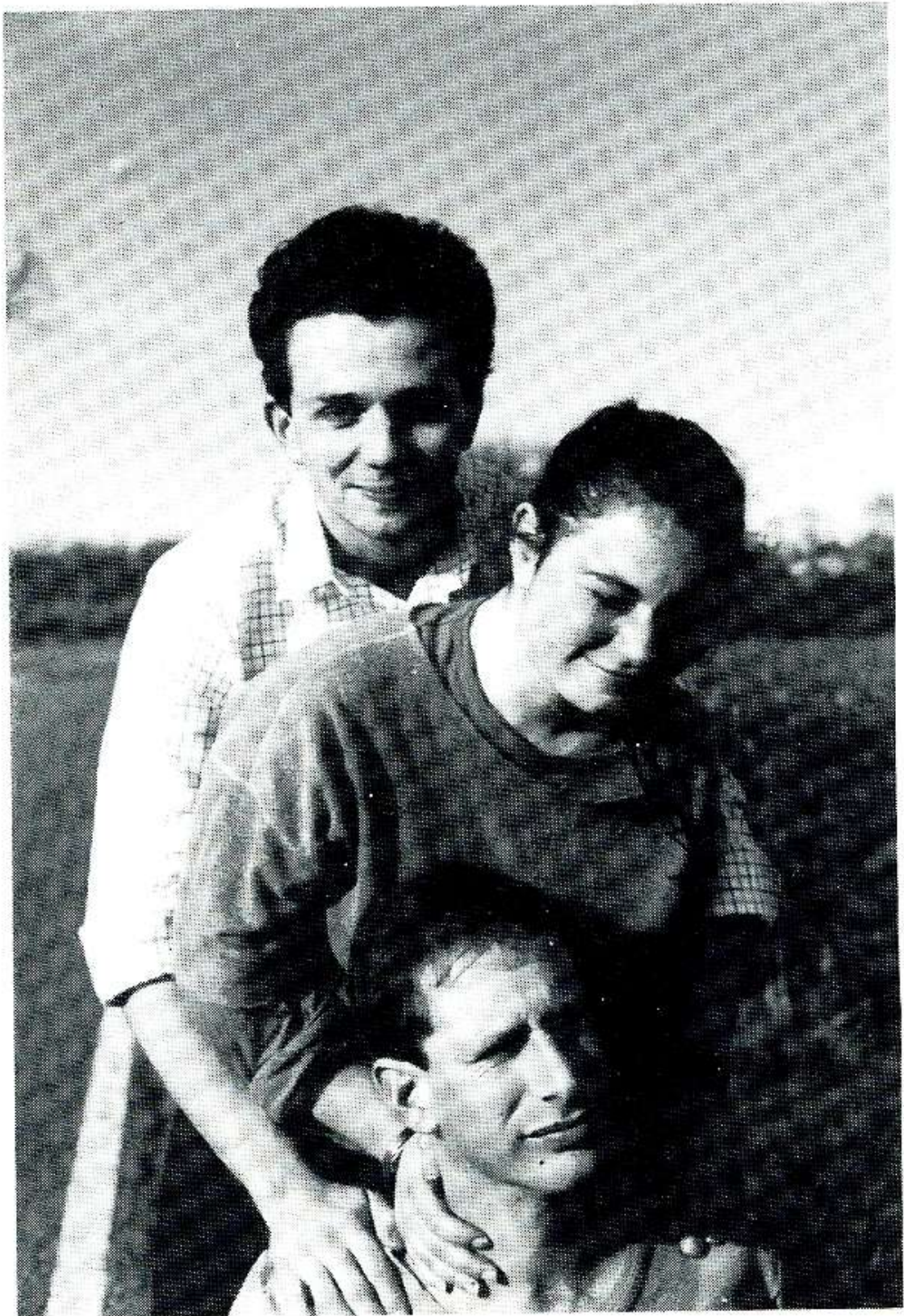
העברנו חצי שנה בדירה, חצי שנה מאד נחמדה. אני לא יכולה לשכוח את עניין האמבטיה... גם לך וגם לי היה קשה להתרגל ולהסתגל לאמבטיה בדירה, אז אתה, עם כל התושיה שלך, הלכת וקנית לנו מקלחת שהרכבת מעל האמבטיה (נייג'ל לא הבין אותנו) וזה פעל נהדר - כמובן שדרשת שבעל הדירה ישלם חצי מההוצאה. חוץ מלונדון, אני זוכרת אותך בתור בחור מאד נחרץ, מאד

.../המשך

סקרן שתמיד הולך לו עם הבנות...

אני לא יודעת מתי התחילה ההתדרדרות. בלונדון, לפנייה או אחריה וכשאני חושבת עליך, אני אוהבת לזכור את התקופות
היותר יפות - והן היו רבות.

רינה לופוב - כרם

נפגשנו חברה מהכיתה, להעלות זכרונות על מאיר, על
דמותו, על חייו והשפעתו על חיינו.
רצינו להעלות זכרונות מהילדות, ההתבגרות ועד היום.
הבטנו בתצלומים מהתקופה שהיה באנגליה.

דני: אני הייתי אברהם שלו, אקוסה קצרה. אקוסה מאד יפה, הוא היה חבר (הדג).

גלעד: אני לא ראיתי אותו 3 שנים וכשהוא חזר מאנגליה, הוא לא יכול היה להסתגל לי
בציונים - אלא מאווי.

יובל: אני זוכר שהיינו הולכים הרבה אירצן, איז הגשר ווירוס דס הרובים שלנו (באקוסה
הצבא) וכשהמטרה הייתה פגאוס המידה, היינו מלחמים פנים כאלו שאנו דגים
דגים.

בלינדה: אני זוכר שהיינו בקייטנה בלוח הבנוי באדיר והבנים באדיר. רק דני
ולמיר ישנו באדיר בואד ושקצין אלכס אשרובים, היינו צריכים לעבור מלוחיהם...

למוס: אני זוכר טיול דס דוד דובון - לפני הצבא.

מורד: כן, דוד דיבון היה מטריד אותנו ופוקד עלינו להרוס אבנים (אבנים גדולות). כל מי
שמגיע עם אבן, מקבל גאיפה. מאידך לא ויתר והגיע עם אבנים

גלעד: אני זוכר את כשהשמירה מהצבא ואני הייתי ביזרעאל, היינו בקשר ומכירים טובים,
הוא עבד בחושב לחון בנוכח והיה קופץ לבקר אותי ולשמוע כוס קפה. לאחר מכן
הוא (סד לאנגליה ונשאר) - כבר היה שונה.

יובל: אני זוכר איך היה מלמד אותנו שירה איך לזרוק על גלשן ואיך לשב את הירוק
היתה לו היכרה 20/20

גלעד: אני זוכר, כשהוא מציג לאנגליה ונפגשנו כמה פעמים במדבר אוקל, הוא היה אומר לי
שיום ואז פתאום מסתובב ושוקק לאיזו מתנדבת מתעלם ממני לגמרי. זה עשה לי
מחשבה למע מוכרה.

טסה: באנגליה היינו יושבים במסעדה, הוא (יוני) ואני והוא היה שולח פקאוד למלצרים
באותה תקופה, באנגליה, היה (ראה לי שהכל בסדר, הוא עשה מדיטציה.
(יוני), המדבר הטוב שלו, עבר הממוטט עם עצבים לאחר שמאידך המאבד (בז) שהוא
יבד שמאידך המאבד). אשניהם היה אותו 'מורה' רומני מאוסטריה.

דני: אני פגשתי את מאיד 2-88, בדיוק מציגו מהמזרח ומאיד זה עם כינה ועם (יוני)
בדירה. הוא (ראה) (הדבר ואפילו היה אנו סטף...

מורדו: אני ומאיר היינו מבריק סובים. אני זוכר שפעם נסענו עם המניסטר לירדן והוא היה
נאצל ואני הייתי צומק כשהוא היה צועק ימורדו, מורדו, גצהרי, כשהוא בעצמו היה
נוהל ברוב במהירות, כשהיה לבד.

טסה: אני הייתי שהייתה לנו שפה משותפת באנגלית. היה לנו כולל אצור כאילו הולק
אקרום או משהו טוב.

כשהוא מצי, היו לו מיצחונים בעיניים וכל מיני ציוויים.

אלינורה: אני זוכרת את מאיר במור ממש פיקח והוא גם היה אצן טוב.

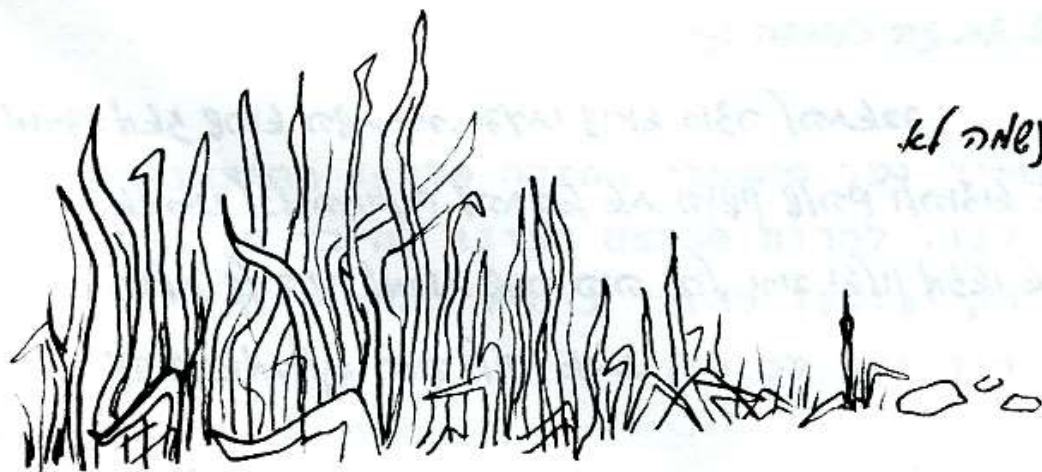
יובל: כן, אני גמיר הייתי משה אומד עם פעם אחר גמיר או אצור גמיר הייתי
הספורטאי הכי טוב ואז מאיר לא, גם ארץ.

טסה: איפה מאיר עכשיו אצורגכ?

יובל: מי שמה יש לו מייק יורג סובים, יש בדירה עם מי שמהאבד.

גלעד: מי שמה עובר אצורס אחר.

יובל: הולק (שאר באצורה, הנשמה לא).

דמיון: אני לא יודע... אני יודע שהוא הפך למשהו אחר, האנטיזה שלו רק משנה צורה.

(טסה: אני מתיישה שהנשמה שלו עדיין גזלה בגלל הדת שבה בחר, למות בזירה שבה קרה, אולי התקשרה אליו, וצאגו המוצה וההיגיון קשה כל כך מצד אליו שבה הסמוי אולי, כאילו גזול מצדו בשבילי.

יובל: אדוואקט לא אשכח את היוזם. זה יוצא בדיוק ביוס ההולצג שלי וכולנו (פגשנו אצלו) 22 ביוס ההולצג ה-30

דני: לא האמנתי שזה יצא למימון כאלה הוא היה מספר שהוא רצה להייד אביו ההולצג.

אלינורה: הוא טען שיש לו כח שפועל באנשים ובדוואקט ושאלו או מקום בדוואקט.

דמיון: הוא האמין שהוא שליט של השטן. מה שנשאר ממנו הם הצנחנות - דבריו שהוא בנה ויזר, שהוא השאיר מאחוריו. אני עדיין לא יודע איך להגיוס אלה שהוא עשה. זה אימצו אולי שיש קו מאד דק בין מי במציאות ומי במציאות שלך.

אלינורה: עד כמה באמת האמנתי שהוא הולך להתאבד?

מורדו: מאז שהוא השתחרר, ידעתי שהוא חוזר להתאבד. אחריי לכל החיילים להתאבד את הנשק שלהם ולהוציא את הנזק. מאז פרץ את הדגל של דיוסון למרות שזה היה (עוד) יריב וארון מצאו אולי ומקס (כנס וישב איתם עד שהאמבולנס הייד ולקח אותו.

טשה: אני לא כועסת עליו. היה לי שאלה גדולה של ילדה? אשכנזי שזה היה הצד הכי טוב בשבילי, שהביא לי את המאכלים רוק ראה שהחווה יבוא לי את החידה.

מורד: אלוף הוא אחי אהבה הוא לא עזב וזהו, נאילו זה היה מובן.

אלינורה: אני לא זוכרת את מאכלי (פרד)?

מורד: אז לא הבנתי את החמץ שלו.

יובל: הוא ניסה אהבה 3 פעמים. בכל פעם הוא השאיר מכתב.

אלינורה: אני מרגישה כל הזמן רחוקים אכזב שמאכלי חוצה שאני אוכלת מוכרת זיכרון עליו. אני עדיין יכולת עליו שהוא לא שאל את אחד. הוא היה אהוב עליי הרבה וגמלתי עזר לאנשים. אני מרגישה שלא נגמלתי או מספיק, ושהוא לא נגמל לי את ההצלחות.

טשה: גבתי אלינורה, הוא לא היה מסוגל לחשוב כך.

למוס: כשהוא היד למצב הזה במחלה, כבר לא הייתה צורך חזרה וזאת הייתה האטה שלו בלבד. הוא הביא את זה כעובדה וזהו!

המשכנו להזכר במאיר ועל ההשפעה החזקה עלינו מההתאבדות וההלם שהיינו כולנו. למרות שבעצם רצינו להזכר מי היה מאיר בכל חייו, רק יכולנו להזכר בימיו האחרונים. מאיר היה חבר, ידיד ואח לכולנו.

Dear Gusti and Joe:

We have been wanting to send you a few lines just to simply tell you that we feel close to you, you are in our minds. A friend made a copy of the poem I'm including and I wanted to share it with you, it just seems appropriate.

We are doing well here, living new experiences, and learning a lot. This is a different world, and we are enjoying it. The children went through a smooth *תהליך* and now speak a lot of English, but haven't forgotten their Hebrew.

Maybe we'll come this summer to visit, and then we'll come for a few days to the kibbutz, the kids and I miss it much.

All our love to you,
Irene, Avi and Kids Robinson.

"Do not stand at my grave and weep;

I am not there, I do not sleep.

I am a thousand winds that blow.

I am the diamond glints on snow.

I am the sunlight on the ripened grain.

I am the gentle autumn rain.

When you awaken in the mornings hush,

I am the swift uplifting rush

of quiet birds in circled flight.

I am the stars that shine at night.

Do not stand at my grave and cry;

I am not there.

I did not die."

תורגם מאנגלית

אל נא תבכה ליד קברי
אינני שם - אינני ישן.
אני באלפי הרוחות הנושבות.
בהבהובי היהלום בשלג.
אני קרני השמש על התבואה הבשלה
אני גשמי הסתיו הרכים.

כשתיסור בדומיית השחר
אני בזרם המתרוסס
של צפורים שקטות
במעוף מעגלים.

אני הכוכבים הזוהרים בליל.
אל נא תבכה ליד קברי
אינני שם - לא מת אני.

ברצוני להודות לכמה אנשים מיוחדים שעזרו להוצאת החוברת.
לא לו שתרמו באהבה ושכולי הערכה אליהם.

למשפחת הרמן (תמר)

לתמר וולפין - ו. מזכירות המשק

מעין פלמה - ו. בנים

משפחת ליפשיץ - פנינה ומופטי

מקס הירס

משפחת ליפשיץ - נטע ויונתן

אורן פרלסון ואשתו

מיכל עדר ומשפחתה

דניאל לופוב

עמוס ניצן

מיכי גניסלב

אביגיל פרנק

יריב ועמנואלה פרימוסט

ולכל אלו שתמכו ועזרו - ולכל חנותבים

לדורית בסו - בהדפסה (הרבה)

לרינה כרם - דחיפה רצינית, עריכה חלקית ועידוד.

לבלינדה - עריכה חלקית, תמיכה אוהבת ויעוץ.

לג'ורג' נאי - לתרגום מכתבים מאנגלית.

לאנגה ס. - כנ"ל

ולדובי שהבין ועמד לצדי ותרים.

ולבית דפוס "להב" הנהדרים, על ההדפסה.

ובמיוחד למשפחת ריפקינד על עזרתם במתן חומר, צילומים והסכמה להוצאת החוברת.

תודה מיוחדת לגוססי ותמר